

Sygnatura akt VIII Ga 354/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Bartosz Przybył

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 16 lipca 2015 roku, sygnatura akt X GC 218/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I. w ten sposób, że obniża zasądzona kwotę do kwoty 43 623,08 (czterdzieści trzy tysiące sześćset dwadzieścia trzy złote osiem groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 4 907,96 zł od dnia 5 listopada 2013 r.,
- 3 070,89 zł od dnia 12 listopada 2013 r.,
- 4 083,88 zł od dnia 19 listopada 2013 r.,
- 2 233,10 zł od dnia 24 listopada 2013 r.,
- 1 458,01 zł od dnia 10 grudnia 2013 r.,
- 3 055,38 zł od dnia 17 grudnia 2013 r.,
- 1 652,35 zł od dnia 21 grudnia 2013 r.,
- 2 090,26 zł od dnia 23 grudnia 2013 r.,
- 240,04 zł od dnia 31 grudnia 2013 r.,
- 1 184,13 zł od dnia 4 stycznia 2014 r.,
- 435,52 zł od dnia 13 stycznia 2014 r.,

- 478,40 zł od dnia 20 stycznia 2014 r,
- 1 026,38 zł od dnia 21 lutego 2014 r,
- 210,28 zł od dnia 2 marca 2014 r,
- 52,57 zł od dnia 4 marca 2014 r,
- 5 612,66 zł od dnia 8 marca 2014 r,
- 11 831,27 zł od dnia 14 grudnia 2013 r i oddała powództwo w pozostałym zakresie;

II. oddała apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO A. B. SSO (...)SSR del. (...)

Sygn. akt VIII Ga 354/15

UZASADNIENIE

Powód K. G. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 46.462,42 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od szczegółowo wymienionych kwot i dat oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony łączyła umowa ramowa o świadczenie usług transportowych, na podstawie której powód zobowiązał się do świadczenia usług przewozu, odbioru i doręczania adresatom przesyłek wskazywanych przez pozwaną. Rozliczenie tras następowało w oparciu o dokumenty wystawiane przez pozwaną. Na ich podstawie powód obciążał pozwaną fakturami VAT. Po wykonaniu przewozów pomimo kierowanego do pozwanej wezwania do zapłaty należności wskazane w pozwie nie zostały uregulowane.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 października 2014 r. (sygn. akt X GNc 1667/14) Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie uwzględnił zgłoszone żądanie i obciążył pozwaną kosztami procesu.

Pozwana zaskarżyła nakaz w całości, domagając oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu. Dowodząc niezasadności powództwa pozwana zarzuciła brak legitymacji biernej. Ponadto podkreśliła, że nie uznała należności zgłoszonych w pozwie i nie zaakceptowała wystawionych przez powoda faktur VAT. Podniosła, że powód nie wykonał na jej rzecz usług przewozu objętych pozwem. Przyznała, że strony łączyła umowa ramowa, która miała w zamierzeniu regulować zasady współpracy. Zdaniem pozwanej fakt ten nie świadczy jednak o tym, że przewozy wskazane przez powoda zostały wykonane w oparciu o postanowienia tej umowy. W ocenie pozwanej treść wystawionych przez powoda faktur nie koresponduje z zawartą przez strony umową, w szczególności w zakresie sposobu wyliczenia wynagrodzenia i częstotliwości wystawianych faktur. Pozwana zaznaczyła także, że wystąpiła różnica pomiędzy datą zawarcia umowy a wystawieniem przez powoda faktur załączonych do pozwu.

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2015 r. (sygn. akt X GC 218/15) Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 46.462,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 4.907,96 zł od dnia 5 listopada 2013 r., 3.070,89 zł od dnia 12 listopada 2013 r., 4.083,88 zł od dnia 19 listopada 2013 r., 2.839,34 zł od dnia 19 listopada 2013 r., 2.233,10 zł od dnia 24 listopada 2013 r., 1.458,01 zł od dnia 10 grudnia 2013 r., 3.055,38 zł od dnia 17 grudnia 2013 r., 1.652,35 zł od dnia 21 grudnia 2013 r., 2.090,26 zł od dnia 23 grudnia 2013 r., 240,04 zł od dnia 31 grudnia 2013 r., 1.184,13 zł od dnia 4 stycznia 2014 r., 435,52 zł od dnia 13 stycznia 2014 r., 478,40 zł od dnia 20 stycznia 2014 r., 1.026,38 zł od dnia 21 lutego 2014 r., 210,28 zł od dnia 2 marca 2014 r., 52,57 zł od dnia 4 marca 2014 r., 5.612,66 zł od dnia 8 marca 2014 r., 11.831,27 zł od dnia 14 grudnia 2013 r. (pkt I), oddalił powództwo co do odsetek w pozostałej części (pkt II) oraz obciążył powoda kosztami postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym ustaleniach i wnioskach.

Dnia 18 sierpnia 2012 r. K. G., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w N., zawarł z pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę ramową o świadczenie usług transportowych. Przedmiot umowy stanowiło zobowiązanie się powoda do świadczenia usług przewozu, odbioru i doręczenia adresatom przesyłek wskazywanych przez pozwaną, w zakresie transportu międzynarodowego przesyłek towarowych. Wysokość wynagrodzenia ustalono jako iloczyn stawki w wysokości 0,5 euro netto za jeden kilometr i ilości przejechanych kilometrów z miejsca odbioru przesyłki od nadawcy do jej odbiorcy, pomniejszony o równowartość kwot ustalonych w 6 ust. 5 i 6 umowy, a także o koszty eksploatacji przedmiotu najmu (pojazdu mechanicznego z naczepą). Płatność wynagrodzenia miała następować po wystawieniu przez powoda faktury VAT, w terminie 30 dni od daty jej doręczenia wraz z dokumentami przewozu. Umowa została zawarta na czas nieokreślony.

Na tej podstawie powód wykonał usługi przewozu obejmującej także wynajem auta wraz z kierowcą przez niego zatrudnianym (R. L., T. T.) m.in. na trasach P.-P., W. (Polska) – P. (Czechy). Zlecenia były kierowane do powoda telefonicznie, dopiero później było wystawiane rozliczenie trasy. Kierowcy powoda kontaktowali się telefonicznie i mailowo jedynie z pracownikami zatrudnianymi przez pozwaną spółkę. Pracownik pozwanej - L. M. na podstawie dostarczanych przez powoda dokumentów sporządzała rozliczenie tras. Następnie powód wystawiał faktury VAT obejmujące kwotę wskazaną w danym rozliczeniu, wskazując 30 dniowy termin zapłaty.

Faktury VAT były każdorazowo wystawiane na (...) (...), Niemcy. Takie zastrzeżenie znajdowało się również w zleceniach transportowych. Powód w treści danej faktury wskazywał numer trasy. Ten sam numer był wskazywany w rozliczeniu, na podstawie którego wystawiano fakturę VAT. Pracownik pozwanej E. P. dokonywała rozliczenia trasy.

Pozwana nie uregulowała w całości należności wynikających z poszczególnych faktur VAT pozostałych do uregulowania po dokonaniu stosownych potrąceń. Kierowane do pozwanej wezwanie do zapłaty z dnia 26 marca 2014 r. nie przyniosło spodziewanego skutku. W odpowiedzi pozwana wskazała, że odmawia uregulowania należności uznając je za bezzasadne, bowiem w jej ocenie twierdzenia powoda co do okoliczności współpracy nie znajdowały swojego odzwierciedlenia w rzeczywistym stanie faktycznym.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana uregulowała należności z faktur VAT nr (...) z dnia 8 marca 2013 r. nr (...) z dnia 9 marca 2013 r., nr (...) z dnia 5 maja 2013, nr (...) z dnia 31 maja 2013 r., nr (...) z dnia 13 maja 2013 r., nr (...) z dnia 22 kwietnia 2013 r. oraz faktury nr (...) r. w całości. Faktury te również były wystawiane na (...) (...) (Niemcy). Były prezes pozwanej spółki wskazywał, że płatności za te faktury były dokonywane przez pozwaną na podstawie cesji należności oraz w celu uniknięcia różnicy kursowej.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości, oddaleniu zaś podlegało jedynie żądanie w zakresie ustawowych odsetek za jeden dzień w stosunku do jednej z faktur. Powód domagał się wypłaty należnego mu wynagrodzenia za wykonanie usługi przewozu zgodnie z zawartą przez strony umową i wydawanymi na tej podstawie zleceniami transportowymi dotyczącymi przewozu towaru na trasach międzynarodowych.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów pozwanej w pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zbadał kwestię braku legitymacji biernej, wskazując, że aby mogło zapaść w procesie pozytywne rozstrzygnięcie merytoryczne, legitymacja procesowa musi zachodzić zarówno po jednej, jak i po drugiej stronie procesowej,

Sąd I instancji nie podzielił stanowiska pozwanej, która zarzucając brak swojej legitymacji biernej podniosła, że powód nie wykonał na jej rzecz usług przewozu opisanych w fakturach dołączonych do pozwu, gdyż wskazane przewozy zostały zrealizowane na zlecenie niemieckiej spółki matki. Sąd Rejonowy w oparciu o treść załączonej do pozwu umowy ramowej o współpracy, stwierdził, że stroną tej umowy była pozwana spółka. W ocenie Sądu orzekającego twierdzenia pozwanej, że wystawione faktury VAT nie odpowiadały postanowieniom zawartym w umowie nie znajdowały potwierdzenia w materiale procesowym sprawy. Z zebranego materiału wynika, że faktury VAT dotyczące

wynagrodzenia za wykonany przewóz były – jak wskazano to w umowie ramowej stron - wystawiane po uprzednim sporządzeniu rozliczenia trasy przez pozwaną. Niniejsze warunki zostały spełnione przy każdej fakturze dołączonej do pozwu. Termin zapłaty w umowie został określony na 30 dni, co także uwzględniał powód przy wystawianiu dokumentów księgowych. Sąd zaznaczył również, że należności nieuregulowane przez pozwaną dotyczą okresu od 5 października 2013 r. do 5 lutego 2014 r. Umowa ramowa stron została zawarta w dniu 18 sierpnia 2012 r - na czas nieokreślony zawarły. Za nietrafne zdaniem Sądu I instancji uznać należy w tej sytuacji twierdzenie pozwanej, że wystąpiła różnica pomiędzy datą zawarcia umowy a wystawieniem przez powoda faktur załączonych do pozwu.

Powołując się na regulację zawartą w art. 233 § 1 k.p.c. i art. 6 k.c. Sąd Rejonowy zaznaczył, że o wystąpieniu po stronie pozwanej legitymacji biernej świadczyła nie tylko treść umowy zawartej przez strony, ale także zeznania powołanych świadków. Pracownik pozwanej spółki - L. M., której dane figurują na sporządzanych rozliczeniach dołączonych do pozwu, jednoznacznie bowiem wskazała, że: „powód był u nas zatrudniony jako przewoźnik i dla nas wykonywał usługi”. Świadek podał też, że tożsame umowy były zawierane również w imieniu spółki niemieckiej - spółki matki. Na tej podstawie Sąd Rejonowy przyjął, że gdyby wolą pozwanej było zawarcie z powodem umowy ramowej w imieniu niemieckiej spółki, to albo byłoby to wyraźnie zaznaczone w treści takiej umowy albo jako strona umowy zostałaby wpisana JAG Transport (...), Niemcy. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w rozpoznawanej sprawie. Dalej, Sąd podkreślił, że podobnie świadek E. P. (były pracownik pozwanej spółki, zajmujący się płatnościami) wskazywała, że wszystkie faktury były wystawiane na spółkę niemiecką. Świadek ten nie przypominał sobie, by powód wystawiał fakturę na spółkę polską.

W ocenie Sądu Rejonowego zeznania wskazanych świadków były jasne i logiczne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym i w konsekwencji uznane zostały za wiarygodne. Sąd I instancji podkreślił, że powód przedstawił analogiczne faktury VAT, które zostały przez pozwaną w całości zapłacone. Za mało wiarygodne i nieprzekonywujące Sąd uznał z kolei zeznania świadka J. G. (1) (byłego prezesa pozwanej spółki i obecnego jej pracownika) jakoby dokonane przez pozwaną spółkę na rzecz powoda płatności następowały z uwagi na zawartą z niemieckim podmiotem umowę cesji, czy też że stanowiły swoistą przysługę mającą na celu uniknięcie wahań kursu i szybkiej wypłaty wynagrodzeń. Zdaniem Sądu I instancji zeznania pozostałych świadków, w tym omawianego powyżej, obecnego pracownika pozwanej - L. M. twierdzeniom tym przeczą. Nadto zatrudniani przez powoda kierowcy wskazywali, że jedyny kontakt mieli z pracownikami pozwanej spółki i na ich zlecenie wykonywali dany przewóz. Sąd orzekający stanął więc na stanowisku, że w niniejszej sprawie pozwana nie wykazała, aby umowy, na które wskazywał J. G. (1) miały miejsce. Powyższe nie mogło w ocenie Sądu Rejonowego prowadzić do wniosków o braku legitymacji po stronie pozwanej.

Dokonując oceny prawnej zgłoszonego roszczenia Sąd I instancji wskazał, że w niniejszej sprawie zastosowanie znalazły przepisy Konwencji międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 r., z treści zawartej przez strony umowy, a także z niezanegowanych przez pozwaną twierdzeń powoda oraz z treści zleceń transportowych i zeznań świadków wynikało, że opisywane w pozwie przewozy odbywały się na trasach międzynarodowych.

Do przewozów objętych zakresem zastosowania Konwencji mają zastosowanie subsydiarnie przepisy ustawy Prawo Przewozowe dnia 15 listopada 1984 r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 1173 t.j.) oraz ustawy Kodeks Cywilny. Zgodnie, bowiem z art. 1 ust. 3 Prawa Przewozowego, przepisy tej ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Zgodnie zaś z art. 90 Prawa przewozowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie Prawo przewozowe stosuje się przepisy Kodeksu Cywilnego. W oparciu o powołane regulacje Sąd Rejonowy wywiódł, że podstawę prawną przedmiotowego roszczenia stanowi art. 774 k.c.

Zdaniem Sądu Rejonowego przeprowadzona w sprawie analiza zebranego materiału dowodowego i ustalonego na jego podstawie stanu faktycznego pozwalała na stwierdzenie, że powód prawidłowo wykonał swoje zobowiązanie - zlecenia transportowe zostały zrealizowane na trasach wskazanych zarówno w rozliczeniach jak i w wystawionych na ich podstawie fakturach VAT dołączonych do pozwu. Sąd zaznaczył, że zarzuty pozwanej nie odnosiły się do wysokości i terminu zapłaty obliczonego wynagrodzenia wskazanego w przedmiotowych fakturach VAT.

W świetle powyższego za zasadne Sąd Rejonowy uznał zasądzenie na rzecz powoda dochodzonej kwotę 46.462,42 zł jako sumy nieuregulowanych należności wraz odsetkami ustawowymi liczonymi od poszczególnych kwot. Na uwzględnienie zadaniem Sądu zasługiwało również powództwo w zakresie odsetek od każdej z kwot, które przysługiwały powódce zgodnie z treścią art. 481 k.c. Sąd oznaczył terminy naliczania odsetek od poszczególnych kwot zgodnie z żądaniem pozwu, przyjmując za podstawę do obliczania terminów daty wynikające z faktur VAT dołączonych do pozwu. Termin w nich wskazany odpowiadał bowiem terminowi zapłaty określonym w umowie i nie był kwestionowany przez stronę przeciwną. Jedynie w zakresie należności z faktury VAT nr (...) Sąd ocenił, że odsetki winny być liczone od dnia 14 grudnia 2013 r., a nie jak wskazywał powód od dnia 13 grudnia 2013 r. i w tym zakresie powództwo oddalił.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. przyjmując, że skoro powództwo zostało uwzględnione w przeważającej części, to powoda należy traktować jako stronę wygrywającą spór.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana. Zaskarżając wyrok w części, a mianowicie w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I i III pozwana wniosła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Pozwana wniosła także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie:

1. art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie prowadzące do uznania, że do przewozów, za które powód domaga się zapłaty, zastosowanie znajduje umowa ramowa o świadczenie usług transportowych z dnia 18 sierpnia 2012 r., zawarta między stronami, podczas gdy zebrany materiał dowodowy potwierdza, że stosunki umowne łączyły powoda zarówno z pozwanym, jak i spółką (...) w P., a o tym na czym rzecz wykonywane były konkretne przewozy decydowała treść rozliczenia trasy i wystawionej przez powoda faktury, a nawet gdyby przyjmować, że umowa ta znajduje zastosowanie - poprzez niewłaściwe zastosowanie prowadzące do pominięcia, że:

- warunkiem zapłaty wynagrodzenia z tej umowy było wystawienie przez powoda faktury VAT na pozwanego, a wymagalność wskazanej w niej należności powstawała z upływem 30 dni od dnia doręczenia faktury pozwanej,
- umowa ramowa o świadczenie usług transportowych z dnia 18 sierpnia 2012 r. dotyczyła wyłącznie przewozów wykonywanych przy użyciu pojazdu marki (...) o nr rej. (...);

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd I Instancji granic zasady swobodnej oceny dowodów oraz zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, przejawiające się między innymi w:

a) ocenie zeznań świadka J. G. (1) i uznania ich za niewiarygodne w zakresie, w jakim jego zeznania wskazywały na brak legitymacji biernej pozwanego w sprawie i przyczyny, z jakich pozwany dokonywał zapłaty zobowiązań pieniężnych spółki-matki wobec przewoźników, podczas gdy:

- zeznania te są zbieżne z zeznaniami L. M. wskazującej, że „przewoźnicy są u nas zatrudnieni w spółce niemieckiej”, że „zdarzało się, że rozliczenia były też wystawione na firmę polską - to zależy od rodzaju zleceń”, czy też że „wskazywaliśmy polski adres do korespondencji na fakturze po to by przewoźnicy szybciej dostawali płatności”,
- zeznania te stanowią logiczne wyjaśnienie charakteru powiązań osobowo-kapitałowych pozwanego i niemieckiej spółki-matki {bliska współpraca obu podmiotów, w tym pracowników), zasad współpracy z przewoźnikami (obsługa znacznego zakresu obowiązków niemieckiej spółki przez pracowników pozwanego), uwarunkowań gospodarczych prowadzonej przez niemiecką spółkę działalności (różnice kursowe przy transgranicznych rozliczeniach), a zasady doświadczenia życiowego nie sprzeciwiają się przyjęciu takiego ułożenia współpracy między powodem a niemiecką spółką-matką,
- zeznania te w zakresie, w jakim świadek twierdził o braku legitymacji biernej pozwanego potwierdzone są treścią dołączonego przez powoda do akt sprawy zlecenia transportowego nr (...) z dnia 16 października 2013 r., z którego

jednoznacznie wynika, że zlecającym usługę jest nie pozwany, ale niemiecka spółka-matka, zaś jedynie czynności załadunkowe mają być dokonywane na terenie bazy obsługiwanej przez pozwanego w miejscowości P.,

- co doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia, że przewozy, za które powód domaga się zapłaty wynagrodzenia w niniejszej sprawie zostały mu zlecone przez pozwanego, podczas gdy w rzeczywistości jego zleceniodawcą była spółka (...) w P..

b) ocenie zeznań świadka L. M. i ustaleniu na ich podstawie, że przewozy, za które powód domaga się zapłaty w niniejszej sprawie zlecił mu pozwany, na co miałyby wskazywać słowa świadka, że „powód był u nas zatrudniony jako przewoźnik i dla nas wykonywał usługi”, przy jednoczesnym pominięciu, że w tych samych zeznaniach świadek wskazał dobitnie, że „przewoźnicy są u nas zatrudnieni w spółce niemieckiej”, co świadczy o tym, że przewozy te faktycznie zleciła powodowi spółka (...) w P..

c) pominięciu istotnej części materiału dowodowego, tj.:

- treści wystawionych przez powoda dokumentów księgowych w postaci faktur VAT, w zakresie, w jakim jako nabywcę usługi i płatnika wskazują one nie pozwanego, a niemiecką spółkę-matkę,
- treści wystawianych przez świadka L. M. rozliczeń tras w zakresie, w jakim jako nabywcę usługi i płatnika wskazują one nie pozwanego, a niemiecką spółkę-matkę,
- treści zeznań świadka L. M. w zakresie, w jakim wskazuje ona jednoznacznie, że „przewoźnicy są zatrudnieni w spółce niemieckiej”, zaś „rozliczenie trasy potrzebne jest do wystawienia faktury”,
- treści zeznań świadka J. G. (1) w zakresie, w jakim potwierdza on świadczenie przez powoda na rzecz niemieckiej spółki-matki usług transportowych, która zlecała wykonywanie przewozów powodowi, na co wskazują kategoryczne stwierdzenia świadka, że: „uzgodnione było, że przewoźnik może usługę fakturować na polską lub niemiecką spółkę w zależności od tego kto zlecił mu przewóz”, „powód wykonywał usługi dla naszej spółki matki (...)w P.”, oraz, że „umowa (umowa ramowa na k. 8 - przyp. autora) nie dotyczy pojazdu, którego dotyczy spór. W tej umowie jest wskazany samochód jakiego ona dotyczy, ten samochód jeździł w pierwszym okresie współpracy”
- treści umowy ramowej o świadczenie usług transportowych w zakresie, w jakim: dotyczy ona przewozów wykonywanych przy użyciu pojazdów wskazanych w § 2 ust. 3, podczas gdy przewozy, za które powód domaga się wynagrodzenia, wykonywane były przy użyciu pojazdu o nr rej. (...) (wykonywanie przewozów innym pojazdem niż wskazany w umowie ramowej); określa ona w § 3 ust. 2 stawkę za jeden kilometr w kwocie 0,5 euro netto, podczas gdy z rozliczenia tras wynika, że uzgodniona stawka za km wynosiła 0,90 euro (inna stawka za km niż w umowie ramowej), oraz nakłada w § 6 ust. 1 na powoda obowiązek wystawienia po każdej wykonanej usłudze karty drogowej potwierdzającej ilość przejechanych kilometrów, podczas gdy powód opiera swoje żądania na treści rozliczeń tras wskazujących jako wystawcę tego dokumentu i zobowiązanego do zapłaty wynagrodzenia spółkę (...) z siedzibą w P., a także nakłada ona w § 11 ust. 2 na strony obowiązek zmian treści umowy w formie pisemnej, pod rygorem nieważności, tymczasem takich zmian nie dokonywano,
- załączonego przez powoda do akt sprawy zlecenia transportowego nr (...) z dnia 16 października 2013 r., z którego jednoznacznie wynika, że: zleceniodawcą jest nie pozwany, a niemiecka spółka-matka; teren bazy magazynowej pozwanego w P. wskazany jest jedynie jako miejsce załadunku przesyłki; przewóz przesyłek wykonywany jest przy użyciu innego pojazdu niż wskazany w umowie ramowej zawartej pomiędzy powodem a pozwanym; dane do kontaktu w części przeznaczony dla oznaczenia zleceniodawcy dotyczą świadka P., byłego pracownika pozwanego (która była przesłuchiwana w niniejszej sprawie), biorącego udział przy obsłudze przewoźników wykonujących przewozy zlecone przez niemiecką spółkę-matkę,

podczas gdy właściwa ocena pominiętej przez Sąd I Instancji części materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że przewozy, za które powód domaga się zapłaty zlecane mu były przez (...) (...) w P., a nie przez pozwanego, którego udział przy tych przewozach sprowadzał się jedynie do obsługi części jego procesu oraz przygotowania rozliczenia.

d) dokonaniu ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, tj. uznanie, że przewozy, za które powód domaga się zapłaty, były świadczone w oparciu o treść umowy ramowej załączonej do pozwu, z uwagi na tożsamość przyjętego sposobu rozliczeń czy terminu zapłaty określanego przez powoda w treści tych faktur, podczas gdy faktury VAT, na podstawie których powód domaga się zapłaty, jako nabywcę usługi wskazują JAG Transport und (...) w P., a nie pozwanego, a także rozliczenia tras, poprzedzające wystawienie faktur przez powoda, wskazują inną stawkę kilometrową i inne nr rej. pojazdu, aniżeli wskazane w umowie ramowej z dnia 18 sierpnia 2012 r., wskazując na istnienie odrębnego stosunku umownego łączącego powoda niemiecką spółką - matką, zblizonego jedynie w swoich zasadach do umowy ramowej z dnia 18 sierpnia 2012 r.

e) ocenie dowodu z dokumentu w postaci umowy ramowej o świadczenie usług transportowych z dnia 18 sierpnia 2012 r. poprzez pominięcie, że warunkiem wymagalności roszczenia powoda wobec pozwanego, o zapłatę wynagrodzenia za zlecane mu przewozy, było wystawienie przez powoda faktury VAT, wskazującej pozwanego jako nabywcę usługi i doręczenie jej pozwanemu, a tymczasem powód dochodzi zapłaty na podstawie faktur wystawionych na spółkę (...) z siedzibą w P., a ponadto nie wykazał, aby doręczył te faktury pozwanemu.

f) ocenie dowodów w postaci, zeznań świadków E. P., L. M. i J. G. (1) - w całości, zeznań świadków R. L. i T. T. - w zakresie odnoszącym się do procesu obsługi zleceń transportowych oraz rozliczeń tras i faktur załączonych do pozwu - w części dotyczącej podmiotu zlecającego przewóz i nabywcy usługi i ustalenie na ich podstawie, że przewozy, za które powód domaga się zapłaty zlecał mu pozwany, podczas gdy prawidłowa ocena tych dowodów zaprzecza takiemu ustaleniu.

W celu uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie pozwana wniosła nadto o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów księgowych - faktur VAT i dokumentów KW - na okoliczność zakresu współpracy powoda z niemiecką matką-spółką, wykonywanych przez niego przewozów na rzecz tego podmiotu, przyjmowania przez pozwanego zapłaty od niemieckiej spółki-matki, przekazywanej przez pracowników pozwanego, braku legitymacji biernej pozwanego w niniejszej sprawie dowodu z pisma; oraz pisma (...) (...) w P. - wraz z dokumentem pełnomocnictwa z dnia 17 grudnia 2012 r. sporządzonym w języku polskim i niemieckim - na okoliczność umocowania pracowników pozwanego do reprezentowania spółki (...) w P. przed przewoźnikami wykonującymi na rzecz tej spółki przewozy, w tym umocowania do dokonywania rozliczeń tras i ustalania wysokości wynagrodzenia należnego przewoźnikom, w tym powodowi, braku legitymacji biernej pozwanego w niniejszej sprawie, a także zeznań świadka B. J. na okoliczności towarzyszące złożonemu oświadczeniu pisemnemu świadka z dnia 30.07.2015 r., treści umowy łączącej powoda ze spółką (...) w P., ustalonych zasad współpracy, okoliczności nawiązania współpracy pozwanego i wskazanej spółki, przyjęcia przez tą spółkę faktur powoda załączonych do pozwu, braku legitymacji biernej pozwanego w niniejszej sprawie.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Powód wniósł również o pominięcie na podstawie art. 381 k.p.c. dowodów załączonych do apelacji, gdyż pozwana nie wykazała, jakoby od otrzymania odpisu pozwu w grudniu 2014 r. nie mogła ich załączyć.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej okazała się uzasadniona w nieznaczej części, a mianowicie w zakresie zgłoszonego w pozwie roszczenia o zapłatę kwoty 2.839,34 zł tytułem należności z faktury Vat nr (...) z dnia 19.10.2013 r. Sąd Okręgowy, odmiennie niż Sąd I instancji ocenił, iż powód w tym zakresie nie wykazał zasadności roszczenia, co uzasadniało zmianę wyroku w tej części i oddalenie powództwa co do tej kwoty. Przyczyny odmiennej oceny roszczenia powoda co do tej należności zostaną przedstawione w dalszych wywodach.

Na wstępie należy podkreślić, że Sąd odwoławczy w ramach obowiązującego modelu apelacji pełnej jako sąd meriti, co wynika z dyspozycji art. 382 k.p.c., rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej. Sąd odwoławczy rozpoznaje więc sprawę w oparciu o materiał dowodowy zebrany przez sąd pierwszej instancji, przy czym władny jest też dokonać samodzielnie ustaleń faktycznych w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz uzupełnić dotychczasowe postępowanie, w tym również ustalenia faktycznie, które były poczynione przez Sąd pierwszej instancji.

W odniesieniu do wniosku pozwanej złożonego w apelacji o uzupełnienie w ramach postępowania odwoławczego postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie dowodów z dokumentów załączonych do wniesionego środka zaskarżenia wskazać trzeba, że Sąd Okręgowy nie stwierdził - w świetle normy art. 381 k.p.c. - zaistnienia podstaw do uzasadniającego uwzględnienie powyższego wniosku. W myśl powołanego przepisu sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. W świetle normy art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji jest zobowiązany więc na wniosek strony uzupełnić materiał dowodowy, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone wymienionym przepisem (por. wyrok SN z 10.05.2000 r., III CKN 797/00, Lex nr 42884).

W ocenie Sądu Okręgowego strona pozwana nie wykazała ażeby nie miała możliwości zgłoszenia wniosków dowodowych przedstawionych w apelacji już w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji czy też, że potrzeba ich powołania powstała na późniejszym etapie postępowania. Wnioski, które dotyczyły dokumentów w postaci faktur VAT i dokumentów KW miały stanowić dowody na okoliczność współpracy pozwanego z JAG Transport (...) w P. - niemiecką spółką matką, wykonywania przez powoda na jej rzecz przewozów oraz przyjmowania przez powoda zapłaty od niemieckiej spółki. Okoliczności podnoszone przez stronę pozwaną, mające uzasadniać zgłoszenie tychże wniosków dowodowych, dopiero w apelacji sprowadzały się do twierdzeń, iż o przedmiotowe dokumenty strona pozwana zwróciła się do niemieckiej spółki w dniu 15 grudnia 2014 r. tj. po otrzymaniu nakazu zapłaty, jednak dostęp do tych dokumentów był utrudniony z uwagi na reorganizację biura niemieckiej spółki. Stanowisko skarżącej sprowadza się więc do twierdzenia, że uzyskanie przez pozwaną złożonych wraz z apelacją dokumentów było możliwe dopiero po 7 miesiącach od momentu zwrócenia się o nie do podmiotu, w którego posiadaniu znajdowały się powyższe dokumenty. Przedstawione okoliczności odnoszące się do wielomiesięcznego oczekiwania na zawnioskowane dokumenty w żaden sposób nie zostały jednak przez stronę skarżącą wykazane czy chociażby uprawdopodobnione. Powyższe twierdzenia, wobec braku jakiegokolwiek ich uprawdopodobnienia budzą - w świetle zasad doświadczenia życiowego - wątpliwości, iż przez tak długi okres trwała reorganizacja biura w (...) spółce (...). W ocenie Sądu odwoławczego wyraźnego zaznaczenia również wymaga, że w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty - pomimo podniesienia zarzutu braku legitymacji procesowej biernej - strona pozwana nie wskazywała w sposób jednoznaczny, że stroną umów objętych pozwem była - w jej ocenie - spółka niemiecka. Nie powoływała się również na okoliczności współpracy powoda z niemiecką spółką i nie podnosiła, że powód powinien zgłoszone w pozwie roszczenie kierować do innego podmiotu, a mianowicie niemieckiej spółki matki. Skarżąca wyraźnie kwestionowała tylko swój udział w sprawie w charakterze strony pozwanej, zgłaszając zarzut braku legitymacji biernej. Mając na uwadze przedstawioną powyżej argumentację wniosek skarżącej o uzupełnienie postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym w ocenie Sądu Odwoławczego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy co do zasady nie podzielił także zarzutów skarżącej co do naruszenia prawa procesowego jak i zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Argumentacja dotycząca naruszenia prawa procesowego, pomimo jej obszerności, skoncentrowana została na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W tym względzie skarżąca zarzucała przede wszystkim błędną ocenę materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków J. G. (1) i L. M. zawnioskowanych przez stronę pozwaną oraz treści dokumentów złożonych w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji.

Zarzut błędnej oceny materiału dowodowego został przez Sąd odwoławczy uwzględniony wyłącznie w zakresie jednej należności objętej żądaniem pozwu, a mianowicie w zakresie kwoty 2.839,34 zł wynikającej ze zlecenia transportowego nr (...) z dnia 16 października 2013 r. (faktura Vat nr (...) z dnia 19.10.2013 r.). Zdaniem Sądu Okręgowego – jak podniosła skarżąca - zlecenie to nie zostało wystawione na rzecz powoda przez pozwaną spółkę. Z treści dokumentu zlecenia nr (...), który został przedłożony do akt przez powoda wprost wynika, że zlecenie to zostało udzielone powodowi przez (...) spółkę (...) z siedzibą w P.. W konsekwencji w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do uznania, że strona pozwana jest zobowiązana do zapłaty tej należności w kwocie 2.839,34 zł. Żadne okoliczności, które uzasadniałyby w tym zakresie przyjęcie odpowiedzialności strony pozwanej nie zostały przez stronę powodową wykazane. Powyższe skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w tej części wraz z odsetkami przypadającymi od tej należności.

W pozostałym zakresie, zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku skarżącej ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy było wszechstronna i w pełni odpowiadała wymogom określonym w art. 233 § 1 kpc, tym samym brak było przesłanek do uwzględnienia zarzutów naruszenia przez Sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów. W szczególności skarżący nie wykazał, iż Sąd pierwszej instancji naruszył czy to zasady logicznego rozumowania, czy też doświadczenia życiowego, czy też pominął jakieś dowody, których przeprowadzenie mogłoby skutkować inną oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego zgodnie z którymi, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego uznać należało, że stroną poszczególnych umów, które wynikają ze zleceń transportowych załączonych przez stronę powodową, jest pozwana spółka. Trafność takiej ocena wynika już z samej treści zleceń transportowych (z jedynym wyjątkiem co do zlecenia nr (...) - o czym była mowa powyżej) oraz rozliczeń tras załączonych do każdej faktury VAT.

Istotne znaczenie ma przy tym fakt, że rozliczenia tras były sporządzane przez pracowników pozwanej spółki. Twierdzenia skarżącej jakoby czynności te podejmowane były w ramach współpracy jaka miała łączyć pozwaną spółkę z (...) spółką (...) w P. w żaden sposób nie zostały wykazane. Nie przedstawiono dowodów na podstawie, których możliwe byłoby przyjęcie, że pozwana w tym zakresie działała w imieniu spółki niemieckiej. Nie wskazano nawet w jakim czasie współpraca została nawiązana i o jakie zasady się opierała. Zeznania świadków, które były przywoływane przez pozwaną w apelacji, a także przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie apelacyjnej, w tym złożone przez świadka L. M. - wbrew stanowisku skarżącej - zostały przez Sąd Rejonowy ocenione prawidłowo. Wybrane tezy, na które wskazywał pełnomocnik pozwanej, znajdowały wprawdzie potwierdzenie w treści zeznań świadka L. M., niemniej zostały przedstawione przez skarżącego wybiórczo. Powołany świadek, składając zeznania wskazał w pierwszej kolejności, że „powód był zatrudniony u nas jako przewoźnik i dla nas wykonywał przewozy”, a dopiero później (nie jak twierdzono w apelacji w pierwszej kolejności) wskazał, że „przewoźnicy są zatrudnieni u nas w spółce niemieckiej”. Pierwsza wypowiedź świadka sprowadzała się zatem do wskazania, że to dla pozwanej powód wykonywał przewozy i był zatrudniony jako przewoźnik. Na wstępie bez wątplenia świadek wskazywał więc na zatrudnienie powoda w pozwanej spółce. Niezależnie od analizy poszczególnych wypowiedzi i ich kontekstu czasowego, akcentowane przez pozwaną zeznanie dotyczące zatrudniania przewoźników w spółce niemieckiej nie może, samo przez się zmienić oceny, że to pozwana dokonywała rozliczeń tras, a w zasadzie świadek L. M. jako pracownik pozwanej. Powyższe wynika zarówno z zeznań tego świadka jak i z treści dokumentów załączonych do pozwu, w tym samych rozliczeń tras. Ustalenie to daje z kolei w ocenie Sądu Okręgowego uzasadnioną podstawę do przyjęcia, że stroną zlecającą transport była – tak jak przyjął to Sąd Rejonowy - właśnie strona pozwana, a nie niemiecka spółka.

Podważając prawidłowość powyższych ustaleń skarżąca zdaje się pomijać nadto istotną okoliczność przytoczoną przez Sąd pierwszej instancji, a mającą znaczenie dla oceny wiarygodności poszczególnych dowodów w szczególności zeznań świadka J. G. (1). Skarżąca pomija bowiem fakt zapłaty przez nią części należności objętych fakturami wystawionymi przez powoda pomimo, że jak twierdziła pozwana, nie była stroną zlecającą te przewozy. Tezy jakoby zapłata następowała w oparciu o cesję między pozwaną spółką a spółką niemiecką poza twierdzeniami nie zostały w żaden sposób wykazane. Przypuszczać należało, że przy współpracy podmiotów będących profesjonalnymi przedsiębiorcami, a za takie należy uznać zarówno pozwaną jak i niemiecką spółkę okoliczności współpracy były dokumentowane.

Nie sposób zatem przyjąć, by współdziałanie dwóch odrębnych podmiotów przebiegało wyłącznie w oparciu o bliżej niesprecyzowane ustne ustalenia. W konsekwencji stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w przedmiocie odmowy wiarygodności zeznań świadka J. G. (2) w takim zakresie w jakim wskazywał on, że to spółka niemiecka była zlecającym przewozy na rzecz powoda w ocenie Sądu Okręgowego okazało uprawnione. Ponadto, co istotne, z zeznań świadka J. G. (1) wynika także, że o tym kto jest stroną umowy przewozu miały decydować – jego zdaniem - okoliczności następcze, a mianowicie rozliczenie trasy dokonywane przez pozwaną po wykonanym przewozie. Z tejże czynności - rozliczenia tras - powód miałby dowiadywać się na jaką spółkę ma wystawiać dokumenty księgowe, a w konsekwencji kto jest stroną umowy. Działanie z takim założeniem, że dopiero po wykonaniu przewozu to pozwana miała jednostronnie określać strony stosunku oczywiście nie może być uznane – przez Sąd Okręgowy - za przekonujące.

W konsekwencji Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie uprawniał w pełni do przyjęcia, że to strona pozwana zlecała powodowi wykonywanie przewozów. Trafności oceny dowodów zebranych w sprawie nie podważa w ocenie Sądu Okręgowego akcentowana w apelacji przez pozwaną okoliczność wystawiania przez powoda faktur VAT na rzecz spółki niemieckiej JAG Transport und (...) w P.. Skarżący pomija w tym względzie pozostały zebrany w sprawie materiał procesowy, w tym w szczególności dokumenty sporządzane przez pozwaną dotyczące rozliczeń tras. W każdym z tych dokumentów (załączanym do poszczególnych faktur, a opracowanym przez pracownika pozwanej), zawarta została adnotacja o treści : „fakturę proszę wystawić na (...) (...) (...) i wskazany był adres spółki w P.. Na dokumentach tych umieszczono również zapis „Fakturę proszę wystawić z VAT 0%”. Nie oceniając zgodności takich działań z przepisami prawa podatkowego oraz księgowymi, w ocenie Sąd Okręgowy na gruncie przepisów prawa cywilnego fakt istnienia stosunku prawnego pomiędzy stronami został w sposób wyczerpujący wykazany materiałem dowodowym zaoferowanym przez strony i wystawianie faktur zgodnie z wytycznymi pozwanej nie niweczy tej oceny.

Ustosunkowując się do podnoszonej w apelacji kwestii, że strony wiązała jedynie umowa ramowa oraz zarzutów co do sprzeczności pomiędzy warunkami umowy ramowej a poszczególnymi zleceniami transportowymi zaznaczenia wymaga, że strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia w dniu 18 sierpnia 2012 roku z powodem umowy ramowej, nie wskazywała też jakoby umowa ta została rozwiązana, czy też w inny sposób utraciła swój byt prawny. Podkreślić należy, iż co do zasady umowa ramowa służy organizowaniu procesu zawierania konkretnych umów w przyszłości. Przystosowana jest zatem do wielokrotnego zawierania określonego rodzaju umów względem niej wykonawczych. W umowie ramowej zwykle ustala się wyłącznie sposób zawierania umów wykonawczych i pewne elementy ich treści takie jak warunki dotyczące zamówień, jakie mogą zostać udzielone w danym okresie, w szczególności co do ceny oraz przedmiotu. Poszczególne postanowienia umowy ramowej są przy tym konkretyzowane przez umowy, które zawierane są w jej następstwie. Rozbieżności, na które wskazywała pozwana w szczególności związane z innym rodzajem pojazdu ujętym w umowie ramowej, a pojazdem faktycznie wykonującym przewóz znajdowały usprawiedliwienie właśnie w charakterze umowy. Z materiału dowodowego wynika nadto, że na początku przewóz był wykonywany przy użyciu tego samego pojazdu jak wskazany w umowie ramowej, dopiero w kolejnych transportach wykorzystywany był przez powoda inny pojazd. Analogiczną argumentację należy przywołać w kwestii stawek, są to bowiem zagadnienia podlegające późniejszym regulacjom odnoszącym się do konkretnych umów. Rozbieżności na które powołują się pozwana w żaden sposób nie mogą podważać ustaleń co do wiążącego strony stosunku, zwłaszcza w sytuacji gdy strona pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty nie wypowiedziała się co do tego, że umowa ramowa przestała ewentualnie być dla strony wiążąca. Także okoliczności, które legły u podstaw zamiany wyroku Sądu Rejonowego, poprzez oddalenie powództwa w nieznacznej części, w żaden sposób nie mogły podważyć oceny, którą przeprowadził Sąd Rejonowy uznając, że stroną umów przewozu poza jedną umową, była strona pozwana. Uwzględnienie argumentacji pozwanej w odniesieniu do jednej faktury, nie może potwierdzać, że pomiędzy stronami była współpraca o innym charakterze niż to wynikało z całego szeregu dokumentów przedstawionych do dyspozycji sądu, które wskazywały na fakt zlecenia przez pozwaną powodowi konkretnych przewozów, dokonywania ich rozliczania przez pracowników pozwanej z uwzględnieniem przy rozliczeniu - warunków umowy ramowej w szczególności odliczania kosztów pokrywanych przez stronę pozwaną np. kosztów tankowania.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo co do kwoty 2.839,34 zł odsetkami przypadającymi od tej kwoty, oddalając apelację w pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. jako niezasadnioną

Podstawę orzeczenia o kosztach stanowił art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.). W myśl zasady wyrażonej w powołanym art. 100 k.p.c. sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Strona powodowa utrzymała się ze swoim roszczeniem w znacznej części bowiem stosunek, w jakim powód wygrał sprawę w odniesieniu do roszczenia zgłoszonego w pozwie wyniósł 94 %. Mając zatem na uwadze, że powód wygrał proces w przeważającej części, tym samym kosztami poniesionymi przez powoda należało obciążyć pozwaną.

W tożsamym stosunku powód uległ w przypadku postępowania odwoławczego. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego oparto więc na treści art. 100 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 ww. rozporządzenia. Należne powodowi koszty stanowiło wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 1.200 zł.

SSO A. B. SSO A. W. SSR (del.) B. P.